

GENERACE DEJELŮ

petr doležal

REBEL
ROCK TV

Nebud' smutnej kámo.

Já přece vím, jak často vzpomínáš a nešťastnej se ptáš, sakra, co to na mě čumí ze zrcadla, za starýho chlápka.

A kam se teda poděl, ten krásnej kluk s dlouhýma vlasama, hlavou plnou ztřeštěných ideálů, za který se neváhal i prát.

Proč jeden lahváč, kterej jsi ukryval tenkrát v somradle, chutnal nad všechny piva dneška, v tý nejluxusnější hospodě.

Nebreč brácho.

I já jsem na tom stejně, když dopisuju, v slzách, tuhle knížku, s nezlomnou vůlí sehnat pro všechny, kteří jí přečtou, tu úplně poslední vrácenku v čase zpátky, na jejich nejkrásnější bigbít.

GENERACE DECIBELŮ

ANEB

BLILO NÁS PĚT

petr doležal

Chtěl bych touto knihou, vzdát hold všem, českým, bigbítovským kapelám, za ty nejkrásnější chvíle života, nás, statisíců, šťastných dětí rocku.

Mám-li vyjmenovat ty, který mě utvářely, jsou to především :

Odyssea, Benefit, Markýz John, Orient, Klaxon, Kentaur, Projektil a Vitacit.

Slova z textů, jejich zpívaný poezie rocku, jsem použil do úvodu kapitol v podobě, jak jsme je hulákali, při nočních návratech k domovům, při problémech s rodičema, holka-ma, nebo v učení.

... stalo se to, ale jinde a s jinejma lidma ...

Missa pro defunctis

Viseli jsme přes zábradlí Dělnického domu, z jehož oken se valila oblaka dýmu a blili a blili, na rudou trávu pod našima kečkama.

„Chlapci, jakpak chcete najít slušné děvče, když jste opilí?“ káral nás starej hasič s pořadatelskou páskou na kabátě, kterej si přišel zahulit a škodolibě dozíral na naše trýznění.

Mydlina právě dodávil a utíral si držku od kyselý pěny, do rukávu rozpadající se džisky.

„Já jim říkám furt dokola, blbci nechlastejte.“ přitáhnul k sobě dědulu, kterej mu byl po prsa.

„Nedáme si jeden škopek, dobrotivý soudruhu?“ provokoval.

Po cestě k nám, mezitím, dofuněla socialistická rodinka, která vyrazila vyprdět nedělní kachnu se zelím a knedlíkama, do nedalekýho parčíku, jenž byl vysázenej, a čerstvě pozvracenej okolo domu dělníků, třesoucího se v základech z exploze decibelů, co mu nakládala kapela Benefit.

„Chuligáni, pozavírat by je měli.“ zkoumala nás neupravená ženská v teplákový kombinéze, která splnila úspěšně budovatelský závazek, vyprdnutím třech budoucích rudoarmějců.

Jejich fotr na nás zíral a přemejšlel, co si s nima počne, až to nastane a ty jeho parchanti, budou schvácení touhou po svobodě, stejně jako my dneska.

Zatím se však vrtali v nose a škrabali na vystřihanejch kebulích.

Zvedl jsem se a zelenej opřel o zeď. Můj pomačkanej obličej, rozlítíl matku vlčí smečky.

„Ten kluk je na mou duši vožralej. Miloši, k čemu seš vlastně pomocná stráž? Skoč si pro legitku, zatkní je a zavolej soudruhy z bezpečnosti. Já je tady pohlídám.“ nařídila přísně a plácla přes hlavu svého nejstaršího potomka, kterej právě z nosu vytáhnul žlutej sopel a udiveně ho prohlížel.

Musel mít v tý malý hlavě nasráno, protože po jejím úderu zaduněl, jako když otevřenou dlaní poplácáte vyzrálý meloun.

„Milošku, to je e e e.“ výchovně ho napomínala.

Mydlina rozpojil kvapně soudružské objetí s vysloužilým hasičem a stavěl zbytek party na nohy.

„Volové musíme vypadnou, ta bába na nás zavolala kliftony.“ Milošova ženština zbrunátněla v ksichtě.

„Kdo je u tebe bába, ty smradlavej spratku?“ pořadatel se pobaveně zašklebil, ale tahle ženská byla ve střehu.

„No doufám, že nebudete jenom lelkovat soudruhu a začnete konat svojí povinnost.“ křikla na něj.

Nestor hasičů, pamatující nejspíš i požár národního, okamžitě konal a chytil Mydlinovi ruce, řvoucí si na pomoc hlídače kulturního čajíčku, pro pochybný, dlouhovlasatý vyvrhele, nevážící si socialistického blahobytu.

„Libore, pojd'te mně s nima pomoct!“ nedohulený cigáro mu vypadlo z huby, protože Mydlina se začal vzpouzet.

„Pusť mě ty stará kostro!“ křikl a bez potíží se vysmekl ze stisku skvrnitě ruky.

„Nikam nepůjdeš do příjezdu veřejné bezpečnosti.“ zařval pořadatel Libor, kterej byl zkušeněj rváč, soudě podle chvatu, zneškodňujícího Mydlinu. Pak sundal svetr a vyhrnul rukávy svazácký košile.

Dědula si vytáhnul klepajícíma prstama novou cigaretu z pomačkaný krabičky.

„Tohle nebylo, za mejch, mladejch let, myslitelný.“ konstatoval s uspokojením, že svět se řítí do prdele a on je posledním, kdo si ho užil.

Benefiti dohráli „Šok z nás maj, že my jsme jiní“ zrovna v zatýkání tučným policajtem, kterej přijel v žíhaným Žigulíku, hned po udavačským telefonátu od pomocníka Miloše.

„Tak nasedat panstvo.“ tlusťoch v uniformě nás táhne po jednom k otevřenému autu.

Naházel naší rockerskou pětku za pomoci Miloše a pořadatele Libora, na zadní sedadlo.

„Jestli se tady někdo poblíže, tak si to vylíže vlastním jazykem.“ zahrozil Macoun. Připomínal mně jitrnici, tak byl napresovanej v zeleno červeným stejnokroji. Skoro z něj vytejkal.

„Doma mě fotr zabije. Sbohem bigbíte.“ šeptám vykulenému Mydlinovi.

„Uhni kousek, jsem skrčenej jak mrzák.“ Mydlina si vylejvá strach, na chudáka Tahouna.

„A nechceš mně poradit, kam se mám uhnout? Když pode mnou leží Vomastek s Blaženou?“ odseknul mu.

„Třeba na ten tvůj podělanej gympl.“ Mydlina do něj strká.

„Debile.“ Tahoun začíná nebezpečně rudnout, snažící se Mydlinu kopnout.

„Hod' tam zpátečku blondýne, nebo jednu chytneš.“ varoval Tahouna, Macoun.

Začali jsme se s Mydlinou smát i když situace byla krajně vypjatá.

Tahoun se tváří jako naprostej idiot. Po chvilce vyplázl na

tlustýho poldu v afektu odvážně jazyk a měl štígro, že ho při tom neviděl. Nevypadal totiž ani omylem, že má smysl pro humor.

Z oken se nesl nadšenej řev skandujícího davu.

„Vstávej Růženko vstávej, životu dej krásu svou“ a Macoun startoval otočením klíčku v zapalování, pomalovanou, plechovou popelnici, ruský výroby.

Mydlina se bez váhání přidal ke kámošům uvnitř sálu.

K tý písničce měl totiž osobní vztah. Jeho, zatím poslední holka, mu jí nechala zahrát loni k šestnáctejm narozkám. A sotva kapela dohrála, poslala ho nastálo do hajzlu.

„Vstávej Růženko vstávej, dám ti polibek dlouhej, potom budeš navždy mou.“ hulákal procítěně a táhla z něj nepříjemně kysele, vyblitá kofola.

Bezpochyby by zpíval i další sloky, kdyby nedostal facku od pomocníka Miloše, kterej si vezl oteplákovanou prdel s náma, aby mohl dosvědčit, že zábavy kazej děti a mládež, protože tam každej pije pivo.

„Drž hubu, zasraná máničko.“ zakřičel a přidržel trochu dýl Mydlinu pod krkem.

Tak taková byla ta smolná neděle.

Den třetí, od pátečního startu bigbítovýho maratonu, po venkovskejch zábavách, v podání rockovejch kapel, který se do českýho socíku, krutě nehodily. Ale pro nás, opuštěný kluky a holky, byly nepostradatelný. Tvrdý tóny kytar a texty songů, který jsme znali z paměti, nás kropily jako živá voda na smrt zemdlelé, po tejdenní šikaně na učňácích a výchovnejch lekcích zblblejch rodičů, všude přítomným blahem, který rozdává plnejma hrstma, spravedlivý soudruh z velké země na východě.

Když auto zamířilo z města, Macoun začal s výslechem,

aniž by se k nám otočil.

„Tak kdopak vám prodal pivo hošánkové?“

„Já jsem holka.“ poznamenala, zpod našich těl, Blažena.

„S tím bych se slečno, na vašem místě, raději nechlubil.“ poradil ji Miloš.

Mydlina začal nafukovat hubu a mně bylo jasné, že bude zvracet. A protože seděl na mém klínu, křičím na Miloše.

„Honem zastavte, kamarád se potřebuje vyblít.“ o svoji novou džísku se bojím víc, než o světovej mír.

Blažena se snažila preventivně někam uhnout, před možným gejzírem z Mydlinova žaludku a tak málem s Vomastkovou hlavou vyráží v policejním vozidle okýnko.

Auto kvapně přibrzdilo u pole a já s Mydlinou vypadl na silnici, sotva nám Macoun otevřel dveře. Blaženu, Tahouna a Vomastka, vysypali chvilku za náma a oni se stavěli vrávorající na nohy.

„Ještě chvilku vydrž a pak už můžeš.“ vleču Mydlinu, na pokraji sil, z příkopu směr zelenající se lány.

„Vole, odtáhni mě co nejdál vod auta a zdrhneme.“ šeptal v předklonu.

„Debile ty nepotřebuješ zvracet?“ jsem zaskočenej, jako když mně fotr vyhrabal v sedmičce, ze školní tašky, rozlámaný cígo.

„Hovno, já už mám svý vyblitý na rok dopředu. Ty se snad chceš nechat dovízt domů fízlama? Jestli jo, klidně se k nim vrať, ale beze mě.“ odsekl, svíjející se v křečích.

Opatrně otáčím hlavu a čumím k autu. Miloš tahá z krabky klidně cigaretu a nabízí Macounovi za volantem. Zbytek naší party, sedí rezignovaně na okraji silnice, kolem nich.

„Hele, dál už nechod'te.“ křičeli za náma, když jim došlo, že jsme od nich nebezpečně daleko.

Mydlina se narovnal a pelášil k lesu, jako postřelená koza do vemene. Já navíc nečekal a zmizel v smrkovejch větvích, malou chvilku po něm.

Miloš stál na kraji oranice a křičel, na plnou, pomocnic-kou hubu.

„Hned se vraťte. Jinak si pro vás namoutě dojdou a dostanete přes držku.“ hrozil sevřenou pěstí a čistil si o trávu, vyrůstající z příkopu, hnědý boty.

Leželi jsme v jehličí, já vystrašeně sledoval jak cpe do auta Vomastka s Blážou a Tahounem, zatímco Mydlina kopal radostně nohama nad hlavou.

„Tebe se lekne, vepři komančskej. Než bys k nám dofu-něl, tak jsme dávno za drátama.“

Miloš po chvíli bezvýznamného hulákání, pochopil správně, že se k němu nehodláme dobrovolně vrátit. Vozidlo s majáčkem se pomalu rozjelo směrem ke státovcu, vedoucí od města a celou dobu troubilo.

„A jsou v prdeli, jako Baťa s dřevákama. Slavní soudruzi z veřejný nebezpečnosti.“ Mydlina se postavil na špičky a rozhlídnul. Silnice byla na kilometry prázdná a pustá.

„Chtělo by to jedno pivko.“ povzdechnul a mlsně se olíz-nul na svém, věčně prasklým, rtu.

„Fakt máme co slavit.“ říkám upřímně a radostně, protože díky jeho odvaze, se fotr nedozví o našem zatčení.

S dětskou hravostí se na něj vrhám. Chvilí se pereme, ale moc dlouho ho to nebavilo.

„Počkej Doli.“ postavil se a oprašoval z riflí, nalepenej, lesní bordel.

„Vlak nám jede až o půl šestý. Času dost.“ udejchanej se ho snažím dostat zpátky k sobě.

„Přestaň s tím.“ zkroutil mně ruku.

„Ale zůstaneme schovaný, kdyby nás hledali. Že jo?“ ujišťuju se.

„Vím něco lepšího, jdu zpět na bigbít. Pohádky si nemůžu nechat ujít.“ rozhrnul větve píchajícího stromu.

„Ty se tam chceš vrátit? Neblbni. To je vo pěknej průser.“ držím ho za triko.

„Klidně si tady vytvrdni. Na Benefit se těším, celej, příšernej tejděn v pakárně.“ vytrhnul se mi a kráčel nebojácně přes pole.

Běžel jsem za ním, všude podělanej, že někde čekaj.

„To dopadne špatně.“ opakuju furt dokola.

„Tvoje máma dopadne špatně. Koukej, už jsme za chvíli tam a mezi klukama nás nenajdou.“

Do kulturně, politickýho randálu, jsme dorazili za slabejch deset minut. Kapela ohlásila právě první voraz a u výčepu se tvořila fronta žíznivejch, co potřebovali nutně přikrmit dobrou, bigbítovou náladu.

„Ty vole, jak to, že jste tak rychle zpátky?“ divil se Démon, kterej šel zrovna kolem s plnejma kelímkama.

„Chcete?“ nabídnul a Mydlina se začal klanět.

„Démone, právě jsi mě vyrval z náručí smrti vyschnutím.“ vzal od něj chvatně kelímek s pivem a hned do sebe vлил jeho obsah.

„Co Doli, ty nebudeš?“ Démon mi nabízí voskovák s bílou čepicí pěny.

„Dík Démone, mám žízeň jako nesmrtelnej partyzán.“ než se však stačím napít, na ramenou cítím dopadnout těžkou ruku.

„Sedej Doli.“ přikázal král zábav Kanec, ta největší mánička všech dob.

Posadili jsme se ke stolu, vedle hradeckejch bigbítáků, který maj nepsaný právo, že sedí vždycky nejbliž výčepu.

„Kluci můžeme k vám na chvílku přisednout?“ zeptal se jich.

„Že váháš Kanče, ty k nám můžeš vždycky.“ sesedli se k sobě, aby udělali místo.

„Povíš mně, jak jste jim dokázali zdrhnout?“ usmíval se a kroutil nevěřičně hlavou.

„Mydlina vymyslel, že chce blít. A když nás pustili z auta, tak jsme zasprintovali přes pole.“ Mydlina, kterej stál za mnou, křičel.

„Počkej Doli, já to vymyslel.“ jeho hlas zněl vyčítavě, jako kdybych mu chtěl, Kance přebrat.

„Tak víš co? Pokračuj, ale říkej mi od teď Koljo, to zní tak americky.“ svírám v ruce kelímek s pivem a čekám, co na tuhle hlášku, řekne Kanec.

Ten se začal smát a zeptal se.

„Doli, ty seš fakt syn Rudýho d'ábla?“

„Prej jo. Já u toho totiž nebyl, když mě dělali.“ krčím ramenem.

Aby bylo jasno, můj fotr dostal přezdívku Rudej d'ábel, za studií v Sovětským svazu, protože odhalil nebezpečného bělogvardějce. Byl vyznamenanej za statečnost vod chlápka, kterej měl medailí na kabátu, jako je hvězd na americký vlajce a neustále opakoval.

„Ty krasnyj d'jabol. Vaclav, ty krasnyj d'jabol.“ fotr se stal slavným, Rudým d'ablem, protože ho promítli všem obyvatelům na komunistickým kontinentu.

„Tak nám povyprávěj hochu.“ Kanec se otočil k Mydlinovi.

„Když jsme zdrhali přes pole k lesu, slyšíme jak řvali, trou-

bili a vyhrožovali, že mám daj přes držky. Ale já bych raděj běžel maraton o jedny noze, než se k nim vrátit. Kanče můžu taky k vám?“ zaprosil.

„Volové cukněte se, ať se vejde ještě jeden kámoš.“ hradecký máničky poslechli a šťastnej Mydlina se posadil hnedka vedle mě.

„Hele Milo, hod' sem dva heřmánky a napiš mně je tam. Kámoši si zasloužej odměnit za statečnost.“

„Jo? A co tak statečnýho vlastně vykonali, že je hostíš?“ ozvalo se zvědavě z výčepu.

„Zdrhli fízlákům z auta.“ Kanec nás oba kamarádsky plácal po ramenou.

„To jsou ti kluci, co je před chvilkou sebrali?“ Míla byl cejtit potem s hořčicí, když přišel v síťovém triku a postavil před nás piva, světe zboř se, ve sklenicích.

Pít pivo ze skla, byla výsada těch nejuznávanějších a nejzasloužilejších mániček.

„Vyříd'te doma rodičům, že si nadělali šikovný děti.“ zatlemil se na Kance.

A tak jsme ochutnali poprvé slávu vítězů, nad nepřítelem vlasatýho národa a zvlášť rockový muziky. Fízláckej režim zakazoval, tenhle čerstvě narozenej, hudební styl i když byl jedinej o nás a jedinej pro nás, vlastně zbyl.

Soudruzi se báli bigbítu snad víc, než rozpadu mrtvoly, zavařenýho vůdce Lenina u Kremelský zdi nářků.

Kanec nám poručil druhý pivo, ale mně se zrovna do chlastu nechtělo. Na odpoledních čajích po třetí hodině, už raděj moc nenasávám. Fotr by mi namlátil, kdybych si to přihasil nažranej a konečně by měl nezpochybnitelnej důvod k tomu, zakázal mi na věky věků, rockový víkendy.

Mydlina se chopil sklenice, roztáhl prasklou hubu a půlku

piva vytáhnul bez polknutí.

„Dobrý.“ chválil ho Kanec, ke kterému si mezitím přisedla Zoša se zapálenou cigaretou, voháknutá ve skvěle opraný džísce. Obejmula ho a políbila na rty.

„Čau Doli, co ty tady?“ usmála se na mě.

„Kanečku objednej vínko.“ šeptala něžně, do ucha našemu králi.

„Přece se nenechám připravit o nedělní bigboš. Stačí úplně, že je zejtra pondělí a mě čeká debilní praxe v učňáku, bez muziky a kámošů.“ foukám vzpurně do ofiny, kterou mám narostlou po nos a nořím se v druhým pivě, abych před ní vypadal neohroženej.

„No ty seš fakticky velkej kluk. Skoro mužskej, jako můj Kaneček.“ usmála se a vyfoukla mým směrem, modrej dým z nosních dírek.

Zarděl jsem se pýchou, já blb blbovatej a pivo vypil.

Benefiti začali právě hrát, svůj největší hit Půlnoční koncert, Kanec se zvednul a vběhl na parket.

Tohle byla jeho chvíle, takto ho známe všichni, co jsme se ocitnuli, třeba na kraťounkej okamžik, v jeho vzácné blízkosti. Byl něco jako pirátskej škuner ve vodách komunismu, onen úkaz na nevábně tmavý obloze sociku, když obíhal stoly a zvedal sedící, pohybem rukou, vod nedochlastanejch piv a rozlíbanejch holek.

A my ho poslouchali, neboť byl vládce našich srdcí, která zrychleně tloukla pro každyčkej úder bicích, pro dlouhý vlny zpěváků, který nám neohroženě servírovali muziku, ze zakázanýho světa.

Kanec nechyběl na žádným, kloudným bigbítu a nikdo si rockový hopsandy bez něj, neuměl představit. Pro nás všechny, byl větším hrdinou, než ruskej kosmonaut Gaga-

rin, kterej jako první čuměl na zeměkouli z Měsíce, nebo neznámej vojín, co osvobodil prágl a vypíchnul si při oslavě levý oko o větev šeríku.

To proto, že Kanec vypadal naprosto báječně. Měl dlouhý vlasy pod lopatky a autoritu, kterou respektovali i fízláci, protože s ním řešili průsery vo zábavách, který udělal některej vojín, jeho bigbítový armády.

Věděli, že Kanec se umí moc dobře rvát a kdyby bylo nej-hůř, zmlátil by i je.

Ale ač byl tak slavnej, silnej a známej, zůstával skromnej a kamarádskej. S každým klidně zajde na pivko, nebo si s ním vyhulí retko.

A ti šťastní, který s ním mohli na chvilku zakámošit, se zrovna cejtli, jako když jim král udělí audienci, protože Kanec králem opravdu byl i když měl tu smůlu, že vládnul v zatraceně nahnutý době, českýho národa.

Z pódia se to na nás, bez slitování, valilo a Mydlina klečel na kolenou a předváděl erotickou polohu, strkající hlavu do klína holky, která byla silně krizová.

Já při tancování, nejraděj napodoboval hru na kytaru. Sázel divoký sólo za sólem a kroutil se při produkci, jako kytarista z Kissáků i když ve skutečnosti umím na kytaru zahrát, úplný hovno.

Sokolovna byla zahulená až ke stropu, že je zbytečný tahat vlastní cígo. Stačilo filtrovat nikotín skrz zuby, rovnou do žaludku a tím nasytit svojí závislost.

Bigbítová neděle, byla zkrátka řečeno, neopakovatelněj luxus, kterej by nikdo, ze vzpurnejch kluků s dlouhejma vlasama a holek bez slušnýho vychování, nevyměnil za metr piv.

Oddálili jsme aspoň na několik hodin pondělí a vstup do

pracovního týdne, ala socialismus, kterej byl studenej, jako nevytopenej, ranní vlak.

My všichni, beznadějně oddaní rockový hudbě, jsme se pak další, čtyři dny, bez zájmu ploužili kolektivním budováním lepších zítřků, jako zasažení virem, neboť nebylo kouska tvrdýho bigboše v éteru, mezi žvaněním o hodnejch soudruzích a trylkováním zlatejch slavíků a slavic.

A taky nebylo kousičku piva v našem dosahu.

Když je ti necelejch šestnáct, tak si to s tebou nikdo neriskne, protože v hospodě vopruzovali pravidelně policajti a každýho nachytanýho nad džbánkem si proklepli, jestli maká, jelikož obyvatel socialistický republiky, má právo na práci.

Tak se teda stalo, že jsme v těch letech, žili pouze o víkendech s nadějí, že se v pátek sejdem, někde na okraji socialistický společnosti, v zahuleným sále, za zvuku životadárnýho rocku, kterej musel bejt příšerně hlasitej, aby si každej mohl zařvat.

V přestávce mezi hraním, se nás opět ujal Kanec se Zošou, koupil pivo a navrch ještě velkýho panáka zelený.

„Čum na ně Mílo, takový dvě sušenky a utečou fízlům klidně z auta. To bych nesvedl ani já.“ vychvaloval nás s obdivem, výčepnímu.

„Jen aby si pro ně nepřijeli.“ zapochyboval slizkej Míla, při šroubování uzávěru, na lahvi s pepmintovým likérem.

„Bez obav. Koho z nich by napadlo, že se kluci po útěku z jejich auta, vrátí na místo, kde je sebrali? To udělá jenom hrdina, obětující se pro naší muziku a seroucí na možnej průser. A to já dokážu teda ocenit.“ řekl vážně Kanec, čekající opřenej o pult, na sklenici vína pro Zošu.

„Myslel jsem Kanče, že už taky dostaneš někdy rozum. Ja-

kou vaší muziku? Tomuhle řvaní ty říkáš muzika?“ výčepní si klepal na čelo.

„Víš Mílo vůbec, že si Simons z Kissáků, nechal přišít kravskéj jazyk? Nebo, že Ozzy ukousnul při vystoupení nepotopyrovi hlavu? Že Jimi Hendrix zemřel na pódiu při hraní? Bigbít není žádná, krátkodobá, módní záležitost několika muzikantů, ale budoucnost hudby.“ Kanec mluvil k výčepnímu a my jeho slova přímo hltali.

„Tak Doli, zbytek je na tobě. Jsem zvědavej, co mu řekneš vo bigbítu. Ať nežvaním furt jenom já.“ povídá Kanec a zvedá mě před sebe.

Výčepní mi čumí přímo do očí.

„Nebejt víkendů s bigbitem, tak se stěhuju, dobrovolně do blázince v Havlíčkově Brodě. Protože to jsou z celýho tejdne jediný tři dny, ve kterejch opravdicky žiju a načerpám sílu pro další, děsnej tejden v učení.“ zařval Mydlina.

Jasně, že se snažil vetřít do přízně Kance a za kamarádství s ním, by udělal cokoliv, stejně jako ostatní, ale co řekl, líp už snad ani nešlo.

„Tak jsi to konečně slyšel Mílo, od někoho jinýho.“ Kanec mě postavil na zem a podal panáka zelený Mydlinovi.

„Dobrý hochu.“ poklepal ho, přešťastnýho, po zádech.

„Prosím tě Kanče, ty nejseš král zábav, ale král puberťáků, který za tebou dolezaj, jako kuřata za kvočnou, protože jim platíš pivo a kořalku.“ výčepní kroutí hlavou.

„Nechápu, že s nima ztrácíš čas a hlavně utrácíš, svý prachy.“ přihrál před Kance sklenku s vínem.

„Kanec je největší hrdina. Chtěl bych bejt jednou jako von.“ křičím na výčepáka.

„Já ještě víc.“ Mydlina obejmul drze našeho krále kolem ramen. Hned jsem ho napodobil z druhý strany.

„No tak kluci, ať zůstane kousek pro mě.“ zasmála se Zoša a obejmula nás všechny tři.

„Je tady ještě někdo, kdo chce obejmout, krále zábav, Kance?“ výčepák se začal tlemit a uskrnul si piva.

Kanec se po dojemné chvilce, vysmeknul z vroucího stisku.

„Vždyť mě umačkáte.“ sotva si upravil vlasy, křiknul.

„Mílo nalej tři zelený a sobě vodečku.“ výčepák zabubnoval pěstma do pípy.

„Tak to vypadá zase na motyku. A já se tolik snažím, ale copak jde nesplnit přání hosta?“ svižně se sklonil a stavěl na pult lahve s kořalkou.

„Já to rovnou točím. Ať se nemusím vohejbat dvakrát, berou mě plotýnky.“ vysvětlil a nalil šest vrchovatejch panáků.

„Na ten váš bigboš. Ale pijem pěkně do dna.“ srandovně zakoulel očima.

„Musím? Jestli mě donutíte chlastat tvrdej, tak je se mnou konec.“ varuju je.

„Doli, pan výčepní přece řekl, pijeme na bigboš. Seš hluchej? Vem si ze mě příklad.“ nařídil Kanec a oba své panáky, bez zbytečnejch průtahů, rychle vypil. Mydlina se propadnul do typického záklonu a jen já s odporem zavírám oči a zelenej žabinec, vlejvám do krku.

Druhý kolo bylo ještě horší a když jsem zaslechl Kance jak křičí.

„Mílo, ještě jednu rundu.“ vodstrkuju Mydlinu a padám mezi bavící se hradecký kluky.

„Schovejte mě.“ prosím.

Bohužel neschovali a výčepák Míla to ještě jednou votočil a svět se otrásl a propadl do kalný mlhy.

Po pauze se normálně těším na skvělý, benefičácký pohádky, ale tentokrát si jich moc neužiju.

„Pojď blbče, hrajou Šípkovou Růženku.“ řval Mydlina a vožralej mě tahal za rukáv superky, sotva se ozval první tón slavnýho hitu o princezně, co prochrápala ztrátu vlastního panenství.

„Ty vole, já budu snad zase blejt.“ odrážím ho od sebe a dopadám zpátky na lavici.

Nohy mám z mokrý hlíny a motá se mně ztěžklá hlava, že ji sotva udržím na krku.

„Můžu se napít?“ pihovatá holka, stříhlá jako pěvec z Iron Maiden, se mlsně chopila sklenice.

„Klidně vychlastej všechno.“ pomalu hláskuju, protože blití je v krku a nedalo se dělat nic jinýho, než hanebně zalízt pod stůl. Klečel jsem na lakovanejch parketách a zvracel mezi rozšlapaný kelímky a louže vyčpělýho piva.

Její ruce svíraly solidárně paty, ve fixou popsanejch kečkách názvama kapel, který nebylo zasvěcenejm, potřeba představovat.

„Jak ti je?“

„Už mně bylo líp.“ škrabu se na lavici.

Utírala mi mokrý čelo do vyhrnutýho trika a já neměl ani sílu, před ní ukrýt svoje prokletí, když dávala moji ofinu za ucho.

„Čím jsi se pokazil, tím se naprav.“ cpe do čerstvě vyblitý pusy sklenici s hořkým pivem a prohlíží si zblízka, odpornou bradavici na mém čele, za normálního stavu ukrytou, pod přerostlou ofinou.

„Ani vomylem.“ odstrkuju sklenici a bráním se alkoholu.

„Měl bys to zkusit, fakt pomáhá. Mám s tím osobní zkušenosti.“ nalila do mě, i přes protesty, malýho loka.

„Lepší?“ vyzvídá s nadějí.

„Jdi s tím raděj do prdele.“ pokrčila ramenem a pivo dopila.

„A retko, nepomůže?“ cejtím smrad zapálený cigarety v nose.

„Co to máš za rezavou buchtu Doli?“ vyzvídá lítej Mydlina, kterej se k nám sotva dopotácel.

„Já nevim, kde se tady vzala.“ hlavu podkládám ramenem.

„Jsem Iva a ne rezavá buchtá, idiote vožralej.“ vstala a dala Mydlinovi na popraskaný rty, důraznou facku, až to mlasklo.

Zatemněnej sál sokolovny padnul, do druhý rockový pohádky.

„Deme vole, hrajou Ježibabu.“ Mydlina mnou třese jako porcelánovým prasátkem, do kterýho se házej drobný prachy.

„Je mně blbě jako svině, musím ven.“ odstrčil jsem ho a rozběhnul se šikmo, skrze poskakující, ke dveřím.

„Počkej.“ křikla zrzo vlasá a chytla mě za límec džísy.

„Raděj budu řídit za tebe.“ opřel jsem zmoženou hlavu, do vyuzený riflový bundy s nášivkou Accept a nechal se transportovat k východu.

Průnik na čerstvej vzduch, však nebyl zdarma. Neomaleně jsme strkali do kluků, který balili plonková holky a holek, který se nechávaly ukecat, k toulkám do nejbližšího křoví.

„Vole, dávej bacha.“ křičeli nasraně, ale stačil jedinej pohled na můj vopuchlej ksicht, poblitý triko, nepřítomnej zrak a s pochopením uhejbali, protože mezi naší rockovou komunitou nebylo nikoho, kdo by si aspoň jednou neprožil, to co právě já.

Venku bylo znatelně líp, když mi do rozpálenejch lící udeřil silou vichřice, studenej voseckej vzduch. Oči se samy zavíraly, sotva mnou zrzka plácla na lavičku a zapálila nový cigáro.

Po jednom prásku, jsem zesnul a přisával, vtevřenou hubou, chladnou, socialistickou povětrnost, jako nějakej kytovec.

„Ale, ale, copak to nevidím? Náš mladej je zpátky a ještě víc vožralej. No počkej smrade, tentokrát manželovi neutečeš.“ slyším ženskej hlas, jako by vycházel z místnosti, za špatně dovřenejma dveřma a cítím silnej stisk pod krkem, kterej mě vrací do rozmazaný neděle.

Narovnal jsem hlavu a vidím Milošovu ženskou, která mnou zběsile kejvá v záchvatu vzteku.

„Kde je zodpovědnej pořadatel, tohohle podniku, ve kterým vožíraj malí děcka?“ rozběhla se pro pomoc, ke skupině mužskej před hospodou, naproti sokolovně.

„Vstávej! Padáme odsud.“ křikla Iva. S vypětím otevírám klížící se oči a chytám podávanou ruku.

„Honem zmizíme, nebo tě seberou poldové.“ postrkuje mě vystrašeně k sálu.

„Tak jim zase zdrhnu. To už mám dneska nacvičený.“ jazyk drhne o patro, jako kus prkna.

Dotáhla mě k vlezu do rockový svatyně, mezi dav hulících kluků a holek.

„Pomozte mi s ním někdo.“ prosila a nechala na chvilku vlastní stabilitě, aby se zbavila kapek potu.

Nebezpečně jsem se rozmotal a před dopadem na udusanou zem, mě uchránil Démon, kterému jsem se trefil přímo do náruče.

„Doli, dneska seš fakt jedlej.“ tlemil se a s ostatníma mě